

Predica de la Krefeld Duminică, 1 iulie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Amin. Cred că noi toți simțim deja prezența lui Dumnezeu, și știm că El ne cheamă împreună ca să ne vorbească. Acestea sunt ceasuri și zile de pregătire pe care ni le dă Dumnezeu nouă și întregului Său popor de pe întreg pământul.

Azi dimineață devreme am primit telefoane din Nairobi, Kinshasa, Africa de Sud, din diferite părți – toți sunt conectați, toți sunt uniți cu noi și ascultă Cuvântul Domnului cu bucurie, și-i sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru acesta. Noi, de asemenea, îi salutăm pe toți, oriunde s-ar afla ei, și de oriunde ne ascultă. Știm că [acestea] sunt zile pe care Dumnezeu ni le dăruiește prin harul Său. Binecuvântat este acela care nu se poticnește dacă este predicat ceva ce probabil nu s-a știut încă. Cu toții știți că pe Domnul L-au urmat mari mulțimi, dar când El a spus ceva ce ei n-au înțeles, atunci mulți L-au părăsit și nu L-au mai urmat. Vă rog, mergeți pe calea Domnului până la sfârșit, până când noi împreună ajungem de la credință la vedere. Unele lucruri sunt greu de înțeles. Pavel deja a scris acest lucru, apoi Petru s-a referit la aceasta în ultima [sa] epistolă, ultimul capitol, și a scris că în scrierile lui Pavel sunt lucruri greu de înțeles, ca și în Scripturi. Dar după aceea urmează [se aplică] versetul „vouă vă este descoperit prin Duhul Sfânt”. Sigur că la început toate tainele lui Dumnezeu sunt ascunse, și până și Dumnezeu rămâne ascuns în Hristos, până ni se descoperă. Totul este descoperire. Și noi am citit în 2 Corinteni că mai întâi peste toți este un vâl, peste toți fără excepție, iar după aceea a urmat afirmația pe care am citit-o, și anume că vâlul este îndepărtat numai în Hristos. Foarte important!

Apoi, dacă mergem la Apocalipsa, primul capitol, acolo spune: „*Descoperirea lui Isus Hristos*”-dezvăluirea lui Isus Hristos. Și noi trăim cu adevărat în epoca în care nu cunoștința, ci descoperirea este dată poporului lui Dumnezeu, prin harul Său. Atâtea versete prețioase la care ne-am gândit deja când am cântat aceste cântări minunate... Două versete mi-au venit în minte, pe care doresc să le amintesc: unul din Romani 8.33 „*Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!*”. Numai Satana și cei care sunt sub puterea lui îi vor acuza pe cei aleși. Cei aleși nu vor prigoni niciodată pe alți aleși, nu-i vor acuza, pentru că ei sunt născuți din același unic Cuvânt și Duh. Ei sunt uniți cu Dumnezeu și unii cu alții. Cine va aduce acuzație? Numai Pârâșul fraților, despre care este scris în Apoc. 12 că va fi aruncat jos. Acum el încă mai are acces, încă se mai folosește de vasele lui de pe pământ, ca să-i acuze pe cei aleși – nu pe ceilalți. Satana nu va acuza niciodată un carismatic sau o personalitate – el nici măcar nu se gândește la așa ceva. Ci, este vorba întotdeauna de cei aleși. Aici nu scrie „cine va ridica pâra împotriva celor chemați”. Nu este scris așa. „*Cine va ridica pâra împotriva aleșilor...?*”. Alegerea este predestinarea dumnezeiască care nu se schimbă, care este valabilă în veci – un absolut al lui Dumnezeu pentru toți cei ce au primit mântuirea în Hristos. Pentru că așa este scris.

Hai deți să citim versetele, din Romani 8.29 „*Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte [predestinat] să fie asemenea chipului Fiului Său*”. Aceasta este hotărârea dumnezeiască pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, care au fost rânduiți înaintea întemeierii lumii să trăiască mântuirea și înfierea ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Frați și surori, aceasta este realitate divină cu noi, care putem crede cum zice Scriptura. De asemenea, acesta este un dar: credința este un dar direct din partea lui Dumnezeu. Și noi știm că credința este întotdeauna în legătură cu făgăduința. Deja am amintit deseori lucrul acesta.

Când Domnul Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, și i-a dat făgăduința, în clipa aceea s-a putut spune „*Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire*”. În clipa când Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său și ne arată făgăduințele Sale, și ni le așează în inimă, dacă le credem atunci s-a întâmplat, atunci s-a petrecut, atunci Dumnezeu și-a asumat datoria sfântă de a veghea asupra Cuvântului Său și asupra noastră, care am primit Cuvântul Său, spre a împlini tot ce a promis.

Al doilea cuvânt ce mi-a venit în timp ce se cântau cântările, este în Efeseni 4.30: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării*”. Apoi spune „*Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*”. Hai deți să punem la inimă toate versetele Scripturii, ca să fim găsiți în Cuvânt, și Cuvântul să fie găsit în noi, ca noi să devenim o parte din această sămânță dumnezeiască.

În predica fratelui Branham *Cuvântul vorbit*, am subliniat câteva afirmații: „Dacă sămânța Cuvântului este hotărâtă dinainte, după cum a fost și El hotărât dinainte, atunci ce va produce apa care este revărsată peste voi? Biserica din vremea aceasta este o Mireasă predestinată? A spus Dumnezeu că va avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură? Atunci este predestinată, nu? Înțelegeți? Ei, Hristos a fost predestinat. El a fost Sămânța împărătească a lui Avraam, și la ce a dus aceasta [cum s-a manifestat]? Când Duhul a venit peste Hristos, El a mărturisit despre

Cuvântul lui Dumnezeu, și când Apa, Duhul, cade peste Sămânța Cuvânt, Sămânța împărătească a credinței lui Avraam în Cuvântul lui Dumnezeu va produce aceeași recoltă [holdă]”. Este o tranziție – Sămânța divină. Aici fratele Branham spune că credincioșii Cuvântului și ai Duhului trebuie să fie una.

Ieri am citit din Fapte 4. Credincioșii au fost o inimă și un suflet. Nu am subliniat noi aici că toți venim cu diferite învățături și convingeri, dar sub glasul Cuvântului dezbrăcăm toate lucrurile personale, tot ce am adus aici, și ne lăsăm învățați de Dumnezeu, ne lăsăm călăuziți de Duhul în tot adevărul, ca astfel să ajungem la unirea credinței și a cunoștinței.

Apoi fratele Branham spune: „Ați înțeles? Credincioșii, Cuvântul, și Duhul sunt una pe deplin. Voi nu mai folosiți gândurile voastre. Nu este minunat? Gândul care a fost în Hristos este în voi. Înțelegeți? Gândul care era în Hristos, din voi, va lua Cuvântul, tot așa cum a făcut-o EL, pentru că El era Cuvântul. Dacă gândul lui Hristos este în voi, voi sunteți Cuvântul. Sunteți Cuvântul viu al lui Dumnezeu, delegați ai Lui aici pe pământ, care continuă lucrarea. Așa ar trebui să fie biserica”.

Acest lucru l-am spus și noi aici, de multe ori. Continuarea planului de mântuire al Dumnezeului nostru s-a întâmplat prin Biserică, care a fost întemeiată la început, în ziua Cincizecimii, ca loc de manifestare a lui Dumnezeu, în care își găsește locul voia lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, învățătura dumnezeiască, totul. Dumnezeu are un loc, aici pe pământ [în Biserică]. În Corinteni Pavel numește Biserica „Trupul Domnului”. Și Trupul Domnului suntem noi, dacă am găsit har înaintea lui Dumnezeu, și dacă am putut fi uniți împreună, într-un Trup.

Aici continuă: „Voi sunteți o sămânță predestinată, cum a fost și Hristos”. Nu este minunat? Predestinați, predestinați, după bună plăcere a voii Sale. Voi n-ați fost întrebați, nici eu n-am fost întrebat: Dumnezeu a decis pentru noi, iar noi am spus DA deciziei Sale. Noi am spus DA, apoi binecuvântarea ne-a fost acordată.

Continuă aici: „Apoi se întâmplă ca și atunci, când Duhul Sfânt a căzut peste sămânță”. Și aceasta este dorința noastră: astăzi să se întâmple același lucru ca și atunci, Duhul să cadă peste sămânță și Biserica să devină organismul viu al Dumnezeului Celui Viu, aici pe acest pământ, locul de descoperire al Domnului nostru. Încă o dată fratele Branham subliniază: „... a căzut peste acele semințe despre care Isus a spus că le-a ales când? Înaintea întemeierii lumii. Atunci erau o sămânță predestinată. Corect?”. Sigur că este corect. Dacă n-ar fi așa, atunci nu s-ar fi putut întâmpla așa cu tine și cu mine. Noi toți am fi mers mai departe pe căile noastre, nu ne-ar fi interesat ce are Dumnezeu de spus acum Bisericii. Dar pentru că Dumnezeu ne-a predestinat... - totul este predestinare. Mielul lui Dumnezeu a fost predestinat înaintea întemeierii lumii ca să moară pentru noi. Numele noastre au fost scrise înaintea întemeierii lumii în Cartea vieții Mielului. Este pentru totdeauna un absolut, imuabil. Așa a decis Dumnezeu, și așa a devenit, prin har.

Aici fratele Branham mai spune „Apoi s-au dus în camera de sus, aceste semințe, Cuvântul. Cuvântul era în ei, dar nu venise la viață. Deodată a venit din cer un sunet ca și cum ar fi început să se reverse apele. Și a umplut toată casa în care stăteau ei. Și semințele au început să crească. Cuvântul a început să se manifeste, Cuvântul lui Dumnezeu se manifesta”. Ceea ce Dumnezeu a promis în Cuvântul Său, a devenit o realitate. Și aceasta este întotdeauna linia călăuzitoare – noi avem orientarea numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu este răspunzător numai pentru ceea ce a promis în Cuvântul Său. Dumnezeu n-are nimic de-a face cu închipuirile oamenilor. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său, ca să îplinească ce a promis. Iar noi, care credem promisiunile Lui, nu ne umflăm în pene, nu privim de sus la alții; cu noi este așa cum a fost cu Domnul nostru. Dacă privim spre Ierusalim sau dacă privim spre Biserică, atunci încep să curgă lacrimile. Isus s-a uitat spre Ierusalim – Luca 19.41 – și a plâns cu amar, căci era scris „*Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe*”. Toate promisiunile s-au împlinit, și totuși, poporul Său a trecut pe lângă acestea. Ce putea El să facă mai mult? A vindecat bolnavii, a înviat morții, a predicat, a iertat păcatele, a făcut totul. Ce putea să facă mai mult? Și atunci a fost doar o turmă aleasă care L-a crezut, care L-a urmat și care a avut parte de ceea ce a făcut El în vremea aceea. La fel este și azi. Noi am putea chiar să plângem. Ca să fim sincer, eu nu știu cum eu, cum noi putem merge mai departe în felul acesta, fără să experimentăm confirmarea lui Dumnezeu, pentru ca atenția să fie atrasă spre ceea ce face Dumnezeu, nu spre ceea ce facem noi - atenția să fie atrasă spre ceea ce face Dumnezeu acum.

Ieri am vorbit pe scurt despre discursul din 13 iunie, de la Vatican, în care s-a spus că „noi, ca și creștini, nu credem într-un singur Dumnezeu, ci într-unul triunic, un dumnezeu în trei persoane”. Apoi, chiar s-a spus că evreii cred într-un singur Dumnezeu, și musulmanii, de asemenea. Atunci a trebuit s-o spun: Dumnezeul Israelului este numit ELOHIM, și nu Allah. Cuvântul Allah nu este scris niciodată în Biblie, iar cuvântul Elohim nu este scris niciodată în Coran. Eu am citit toate cele 114 sure – am patru Coran-uri în biroul meu. Dați-mi voie s-o spun clar: toți oamenii sunt prostiți, toți sunt ținuți sub impresia că aceste două religii sunt înrudite. Nicidecum! Una n-are nimic de-a face cu cealaltă, și acest lucru trebuie spus foarte clar, iar Dumnezeul Israelului este singurul Dumnezeu adevărat. Și EL a devenit Tatăl nostru, prin singurul Său Fiu zămislit, Isus Hristos, Domnul nostru. De aceea este scris în Ioan 20.17: „*Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru*”. Dumnezeu a stabilit o relație de tată-fiu cu noi în singurul Său Fiu zămislit, ca să ne înfieze. Dumnezeu nu ne-a adus o religie, ca noi să fim duși în rătăcire, ci Dumnezeu ni S-a descoperit, iar Isus Hristos este singura descoperire personală a Dumnezeului Celui viu aici pe acest pământ. Nu se poate trece pe lângă Domnul nostru! El este Calea, Adevărul și

Viața!

Iar pentru noi Sfânta Scriptură este absolutul, și Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Dacă acum se spune că Dumnezeu nu este Unul, atunci eu ce să fac cu sfânta Scriptură? Dacă așa este scris, să schimb eu Scriptura? Dacă în Romani 3.30 scrie „*deoarece Dumnezeu este unul singur*”, cine are dreptul să răsucească Cuvântul, și să spună ceva diferit de ce a spus Dumnezeu? Noi avem datoria sfântă de a-L crede numai pe Dumnezeu și Cuvântul Său. Și acest lucru a fost deja amintit, și anume, câte adunări au loc – toată lumea este plină de carismatică. În Sao Paolo se adună 5000 de oameni în dimineața aceasta ca să officieze serviciile de laudă și închinare. Pe tot pământul există mii și mii. Cele mai mari adunări de acum sunt cele pentecostale și carismatice. Dar mergeți la ei cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu promisiunile lui Dumnezeu: ei nici nu vă permit să predicați Cuvântul – își au programele lor, și orice altceva i-ar deranja.

Frați și surori, mulțumiri lui Dumnezeu că prin fiecare trezire pe care a dat-o, de la Reformă încoace, a provocat neplăceri sistemelor [omenești], a chemat afară. De asemenea, noi am spus de multe ori că Dumnezeu lucrează în poporul Său conform Cuvântului Său, până la deplina așezare din nou, când sfârșitul va deveni ca începutul.

Mai avem un verset – sunt suficiente versete – dar și aici în Galateni 3 este scris în v. 20 „*Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur*”. Așa este scris, și în întreg Vechiul Testament de circa șase mii de ori se vorbește despre singurul Dumnezeu.

Frați și surori, lucrurile acestea trebuie subliniate. De asemenea, în ceea ce privește botezul, toate erorile trebuie aruncate – acestea nu au loc în Biserica lui Isus Hristos. În Biserica Dumnezeului Celui viu numai Dumnezeu are dreptate și numai Cuvântul Său contează. Noi suntem gata să ascultăm și să credem Cuvântul Său, și să ne lăsăm așezați biblic.

Ieri am subliniat că fratelui Branham i-a fost adresată o chemare directă. Frați și surori, cu aceasta noi nu vrem să impunem un om, dar fiți sinceri, putem noi să trecem pe lângă ceea ce a promis Dumnezeu, pe lângă ceea ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră și încă mai face? V-am spus... și azi am adus cu mine cele două reviste. Credeți voi că necredincioșii, în renumita revistă *Life* ar scrie despre norul care s-a arătat? Credeți voi că ar publica ei o relatare despre norul care s-a arătat pe 28 februarie 1963, când fratele Branham era pe munte și norul acesta a coborât? Nu știu exact, dar peste o sută de fotografii i-au fost trimise lui dr. James McDonalds de la universitatea din Tucson, Arizona. El scrie în revista *Science*, pe prima pagină, despre nor. Zice: „inexplicabil, la 26 km deasupra pământului unde nu este de loc umiditate ca să se poată forma un nor”. El descrie cum a fost și cum arăta [norul]. Și numai cu câteva zile înainte eu fusesem cu fratele Branham și el mi-a spus că trebuie să se mute în Arizona - în ianuarie 1963. Ceea ce i-a fost arătat lui în vedenia aceea a devenit o realitate dumnezeiască, când s-a coborât acest nor supranatural și i s-a spus să se întoarcă la Jeffersonville căci a venit timpul deschiderii celor șapte peceți. Eu nu pot să trec peste aceste lucruri! Eu trebuie să le respect!

De asemenea, de multe ori noi am spus că Noul Testament începe cu lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. La Zaharia n-a venit un preot, un mare preot, în Templul din Ierusalim, ci îngerul Gavril, care este în prezența lui Dumnezeu. Deodată el a stat la dreapta altarului și i-a vorbit lui Zaharia, vestind nașterea lui Ioan Botezătorul, care urma să meargă înaintea Domnului. Pot eu să trec pe lângă aceasta? Dacă Dumnezeu face ceva supranatural, trebuie El să te întrebe pe tine sau pe mine? Nu, El pur și simplu o face. Dar după aceea, noi credem, sau râdem spunând „O, acestea sunt închipuiri!”? Nu, frați și surori, noi n-am urmat basme meșteșugit alcătuite. Dumnezeu și-a împlinit Cuvântul, ne-a trimis profetul făgăduit. Voi știți cu toții, noi nu atârnam aici fotografii. Avem doar acolo la intrare, lângă ceas. Ar fi fost frumos ca ceasul să fie chiar lângă fotografie, ca toți să știe cât este de târziu. Nu-i așa? Dar aici nu se face nici un fel de cult [al unui om], cu fotografii ale profetului. Aici atenția este îndreptată spre ceea ce a vrut Dumnezeu să înfăptuiască, și anume să cheme afară, să curețe și să sfințească, pentru ca Biserica Mireasă să poată fi schimbată în chipul Domnului nostru, la venirea lui Isus Hristos. Pentru aceasta trebuie ca Cuvântul să fie în noi, și de asemenea, și Duhul.

Acum, câteva gânduri despre Matei 5. În predica de pe munte Domnul a spus câteva lucruri. Printre altele, El a vorbit despre dragostea care trebuie să se manifeste în inimile și viețile noastre. Aici, în Matei 5, citim de la v. 43: „*Ați auzit că s-a zis: "Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău." Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri*”.

Frați și surori, aici avem o învățătură. Nici eu nu am voie să lovesc în cineva, sau [să acționez] împotriva bârfelor [calomniilor] de pe Internet, care sunt răspândite întruna pretutindeni. Până în ziua de azi, nimeni nu mi-a cerut să iau atitudine, nimeni n-a venit personal la mine – totul a fost răspândit în lume, ca bârfă. Dar aici este scris „*Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri*”. Și aceasta este cu adevărat sarcina noastră. Eu o pot spune aici cu o inimă sinceră: nu sunt supărat pe nici frate care răspândește cele mai groaznice bârfe. Pur și simplu îmi pare rău, căci încă mai este scris „**NU VĂ ATINGEȚI DE UNȘII MEI!**”! Oamenii lui Dumnezeu care au o chemare divină, se află sub protecția specială a lui Dumnezeu. Ar fi bine dacă noi toți am putea să înțelegem, cum a fost spus mai înainte, că aleșii niciodată nu pot să-i prigonească pe alți aleși. Acest lucru este

imposibil. Suntem toți pentru unul și unul pentru toți, cum spune un proverb german. Și aceasta este o realitate divină pentru noi.

Noi am experimentat recent faptul că dragostea devine din ce în ce mai desăvârșită, între noi, credincioșii, și că Dumnezeu lucrează cum dorește El, cu noi toți. Unde a început dușmănia? Unde a început prigoana? Unde a avut loc prima crimă? Cum a început totul? În punctul acesta noi trebuie să ne întoarcem la Geneza 3.15, după ce șarpele a amăgit-o pe Eva. Apoi șarpelui i se spune „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul*”. Cele două semințe diferite merg până în grădina Edenului. Și vom vedea mai târziu că sămânța pervertită a urât sămânța bună. [Cain] a spus „*Haidem să ieșim la câmp*”, iar Abel a fost sincer, n-a știut ce se va întâmpla, și a mers cu Cain. Dar Cain era deja dinainte foarte supărat și i s-a posomorât fața – Gen. 4.5. După aceea a urmat al doilea pas – Gen. 4.8. Mai întâi i s-a posomorât fața. De ce? Pentru că Dumnezeu a primit jertfa lui Abel, a confirmat-o. [Abel] a adus sânge ca jertfă, a jertfit un miel, și Dumnezeu a primit lucrul acesta. Cain a venit cu roadele pământului. Ce să facă Dumnezeu cu acestea, dacă păcatul de la început s-a petrecut în carne și sânge? Sângele trebuia să fie pus pe altarul lui Dumnezeu, spre a vesti răscumpărarea. Dar în momentul în care Dumnezeu a primit jertfa, și a confirmat-o, în Cain s-au născut pizma, ura, gelozia, și este scris că i s-a posomorât fața.

Noi nu trebuie să facem acest lucru, mulțumiri lui Dumnezeu. Nu trebuie să acuzăm pe nimeni, nu trebuie să fim dușmanii nimănui. Adevărații copii ai lui Dumnezeu nu i-au prigonit niciodată pe alții. Întotdeauna ceilalți i-au prigonit pe adevărații copii ai lui Dumnezeu. Așa a fost de-a lungul Vechiului și Noului Testament, și așa este până în ziua de azi.

Dacă ne gândim o clipă, dacă acești frați se lasă sub influența celui rău și se prezintă ca pârâși, noi n-am îndrăzni să pomenim un singur nume sau să spunem ceva negativ despre ei. Nu este nevoie să facem asta. Sarcina noastră este să ne rugăm pentru cei ce ne prigonesc.

Dar, urmează un al doilea cuvânt la aceasta, și anume din Matei 12.33: „*Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui*”. Apoi urmează un cuvânt foarte serios: „*Pui de năpârce, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi?*”. Dacă cineva este condus de cel rău, cum poate el să spună lucruri bune? Și mă întreb eu dacă toți acești frați au condus vreun suflet la Hristos prin toate bârfele lor, prin toate persecuțiile lor? Au putut ei să arate unui singur suflet calea mântuirii? Ori s-au pus pe ei înșiși în slujba dușmanului, pentru a nimici efectul vestirii autentice? Dar Dumnezeu își trimite, desigur, întotdeauna Cuvântul Său, indiferent pe cine folosește. De aceea, în tot Vechiul Testament profeții au fost uciși, prioniți, pentru că erau purtători ai Cuvântului lui Dumnezeu. Deci, și noi, în același fel, facem parte dintre ei, și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

Cum spuneam ieri seară, niciodată un profet adevărat n-a devenit mai târziu profet mincinos, și un profet mincinos n-a devenit niciodată profet adevărat. Dacă Pavel scrie că s-au strecurat frați mincinoși, (așa scrie în Galateni) – și dacă el scrie corintenilor: „*dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!*” – punctul principal este următorul: există numai două izvoare, numai două semințe. Una este sămânța divină, și Isus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, a fost sămânța promisă, iar noi, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, suntem această sămânță. Se poate citi în Mat. 13.38: „*Țarina, este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău*”. Ce pot eu să schimb în privința asta? Există aceste două semințe, și dacă mergeți înapoi, la Mat. 5, atunci [vedeți] că aceeași ploaie cade peste ambele semințe – peste cei buni și peste răi; iar soarele răsare și peste cei răi și peste cei buni. Dar nu despre ploaie, ci despre sămânță este vorba! Și de aceea noi îi mulțumim lui Dumnezeu din toată inima...

Dacă vă spun că în toate bisericile, și de asemenea în cadrul mesajului vremii sfârșitului, cu toții cântăm aceleași cântări, dar noi cântăm cel mai lent. În nicio biserică de pe pământ nu se cântă așa de lent ca la noi. Pretutindeni se cântă mai vioi. Dar nu asta contează; contează dacă vestirea este corectă, dacă noi suntem sămânța lui Dumnezeu, contează cui ne aplecăm urechea. Și în Matei 12 de la v. 35 spune „*Om bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui. Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit*”. Nu ce spun oamenii despre voi sau despre mine îi va judeca și te va judeca, ci propriile lor cuvinte îi vor osândi. Și sfânta Scriptură spune să nu ne judecăm unii pe alții, să nu judecăm nimic înainte de vreme.

Slujbele pe care le-a pus Dumnezeu în Biserică, niciodată nu sunt unele împotriva celorlalte. Acestea sunt unite, pentru că așa este scris: „*De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune*” – există, desigur, cele nouă daruri ale Duhului, și cele cinci slujbe conform Efeseni 4. În 1 Cor. 12 avem rânduiala divină a slujbelor în Biserică. Și aici este scris, în 1 Cor. 12.4, „*Sunt felurite daruri, dar este același Duh*”. Și într-una este accentuat „unul și același Duh”, indiferent de dar, indiferent de slujbă – este întotdeauna unul și același Duh.

Continuă în v. 5: „*sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți*”. Apoi este scris despre Trupul Domnului în care au fost puse darurile și slujbele, „Dar manifestarea Duhului i se dă fiecăruia spre folosul tuturor. Căci unuia, prin Duhul, îi este dat cuvântul

înțelepciunii; iar altuia cuvântul cunoștinței, potrivit aceluiași Duh; altuia credință... *Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup*". Și Duhul Sfânt strânge, și atunci este armonie dumnezeiască în Trupul Domnului, între diferitele slujbe. Și aici trebuie să ajungem acum.

Noi am accentuat, de asemenea, și lucrul acesta, de multe ori. Dacă cineva face ceva de la sine, ceva ce crede el că trebuie să facă în Împărăția lui Dumnezeu... De exemplu eu sunt acuzat, printre altele, că nu traduc în limba germană biografii [povestiri despre viața fratelui Branham]. Eu nu sunt aici ca să traduc biografii scrise de alții, pe care nu le-a scris fratele Branham, și care n-au fost scrise în timpul vieții lui. Nu pentru asta sunt eu aici. Eu sunt aici ca să aduc Cuvântul vieții, să-l predic și să-l aduc poporului lui Dumnezeu, și să accentuez ceea ce a făcut Dumnezeu. Biografii... Am eu biografia lui Ioan Botezătorul? Am eu biografia lui Isaia? Biografia profeților și a apostolilor? În Împărăția lui Dumnezeu nu este vorba despre lucruri personale. Un om al lui Dumnezeu nu este o persoană particulară, ci el are responsabilitatea de a predica planul lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu. Iar noi continuăm cu aceasta datorită unei chemări dumnezeiești, și vestim Cuvântul minunat, nefalsificat, până la marginile pământului. Și dorim cu adevărat tuturor fraților și surorilor să primească orientare în Cuvântul lui Dumnezeu.

În acest context dați-mi voie să vă citesc din 2 Timotei 2.19: „*Totuși temelie tare a lui Dumnezeu stă nezguduită*”. Există o temelie nezguduită, pusă de Dumnezeu. Și Pavel a putut să spună „*eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie*”. Desigur, el n-a pus o temelie spre a-și face propria biserică, ci a pus temelie care a fost pusă la început, a arătat învățăturile biblice ca temelie a bisericii, și ne-a lăsat-o până în ziua de azi. Din acest motiv s-a întâmplat la început, ca noi, până la sfârșit, să avem orientarea dumnezeiască, prin Cuvântul care a fost dat la început. Și mulțumiri lui Dumnezeu că până în ziua aceasta nu s-a schimbat nimic. Cum a fost atunci, așa trebuie să fie și va fi și astăzi.

2 Timotei 2.11 spune „*Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El*”. Deci, Domnul nostru, Biruitorul de pe Golgota, și-a dovedit biruința prin învierea Sa. Învierea a fost dovada că moartea, locuința morților și Diavolul, au fost biruite, că moartea și-a pierdut puterea, că boldul morții a fost smuls, și că Domnul ne-a dat viață prin harul Său. Aici este un punct foarte important: numai dacă noi am murit cu Hristos, viața nouă, prin puterea de înviere a Domnului nostru, se poate manifesta în noi și prin noi. Și, frați și surori, cum a scris Pavel galatenilor, haideți să murim cu Hristos. Viața noastră, eul nostru, și acesta, desigur, este obstacolul cel mai mare din viețile noastre – să dăm la moarte eul nostru, să ne lăsăm răstigniți cu Hristos, care a spus „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă”. Acest lucru aparține răstignirii cu Hristos, ca noi să putem muri împreună cu El – eul nostru, voia noastră să fie dată morții, pentru ca voia lui Dumnezeu să se poată descoperi prin Biserică, prin noi, prin harul Său. Deci, dacă noi am murit cu El, vom și trăi cu El. Acesta este adevărul pe care noi nu trebuie doar să-l auzim, ci să ne verificăm: am murit eu cu Hristos? Eul meu, planurile mele, eforturile mele au fost date morții?

Continuă în 2 Tim. 2.12: „*Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El*”. Noi trebuie să răbdăm până la sfârșit, până se împlinesc și ultimele făgăduințe. Conform cu Evrei 10.35, „*Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră*” ci răbdați ca Iov, până când s-a ridicat din cenușă și a văzut reșezarea, s-a rugat pentru prietenii lui, apoi a văzut slava lui Dumnezeu. Și a putut să spună, în conversația cu Dumnezeu: „*Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut*”.

Este minunat că Dumnezeu a dat în Cuvântul Său făgăduințe și exemple care ne îndreptătesc să credem că sfârșitul îi aparține lui Dumnezeu. Sfârșitul, desăvârșirea, nu aparține niciunui profet, niciunui apostol, niciunui om al lui Dumnezeu. Dumnezeu și-a păstrat pentru Sine încheierea. El însuși va face ultima lucrare puternică. Așa este scris în Romani 9, în Isaia cap. 28 – că Dumnezeu își va încheia lucrarea. Robii Lui sunt predicatori ai voii Sale, predicatori ai Cuvântului Său, dar Dumnezeu însuși veghează asupra Cuvântului Său spre a-L împlini.

Acum, revenind la grădina Edenului, la cele două semințe, să citim scurt 1 Ioan 3.9, ca să știți că tot ce se predică în locul acesta este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, și noi nu adăugăm nimic la sfânta Scriptură, și nu scoatem nimic din ea. Vedem aici cât de deschis și totuși cât de ascuns au fost scrise lucrurile. 1 Ioan 3.9: „*Oricine este născut [zămislit] din Dumnezeu...*”. Deja v-am spus că în evreiește și în grecește există un singur cuvânt pentru zămislire și naștere. Dacă se face referire la bărbat, atunci este folosit cuvântul *zămislit*. Dacă se face referire la femeie, același cuvânt se traduce cu *născut*. Limbile vechi n-au fost atât de bogate, cum le avem noi azi. De exemplu, cuvântul *ruach* din Vechiul Testament, din Gen. 1, înseamnă duh, vânt, suflare sau suflare de viață. Un singur cuvânt – *ruach* – și are patru înțelesuri. Traducătorii Bibliei au avut necazurile lor, au trebuit să decidă unde se traduce cu „duh”, unde se traduce cu „vânt”, „suflare”. Un singur cuvânt... Frați și surori, noi avem nevoie de Duhul Sfânt care ne călăuzește cu adevărat în tot adevărul.

Și mai ales când este vorba despre căderea în păcat, în care dușmanului nu-i place să fie implicat... - dar noi nu lăsăm deoparte această cădere. Cu toții știm în ce a constat păcatul, și cu toții știm prin cine a venit răscumpărarea, prin cine a fost zdrobit capul șarpelui. Știm acest lucru, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, prin descoperire dumnezeiască. Mulți n-o știu, și acest lucru ne arată că totul se bazează pe descoperire.

Să citim din 1 Ioan 3.9: „*Oricine este născut [zămislit] din Dumnezeu...*”. Ambele sunt corecte. Despre Domnul nostru este spus: „*Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am zămislit*”, pentru că Dumnezeu este Acela care zămislește, Tatăl. „*Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut*”. Apoi, „*de când eram la sânul mamei, am fost sub paza Ta*”, Psalm 22.

Haideți să citim mai departe aici: „*Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu*”. Aici este trasă o linie foarte ascuțită. „*Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său*”. Asta este! Nici un om nu trebuie să se autoînșele. Dacă originea mea și a ta este în Dumnezeu, ca Tatăl nostru ceresc, atunci avem natura, avem firea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Atunci suntem născuți din nou la o nădejde vie, prin puterea învierii din morți a lui Isus Hristos. Este o vorbire foarte serioasă: „*Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său*”. Acesta nu poate fi de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Nu este Dumnezeu dragoste? Dumnezeu este dragoste, și toți cei născuți din Dumnezeu nu pot decât să iubească – chiar și pe dușmani.

Apoi spune aici, în următorul verset, „*Căci vestirea (mesajul), pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite*”. Acesta este un rezumat al rânduiei dumnezeiești: oricine este din Dumnezeu, oricine este născut din Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, are natura lui Isus Hristos. Așa cum El a fost Sămânța, la fel și noi suntem sămânța dumnezeiască. De multe ori, în locul acesta noi am vorbit despre aceasta, mai ales despre Isaia 53, și apoi Psalmul 105 și diferitele versete: „*Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași*”. El, sămânța lui Dumnezeu, și-a dat viața pentru noi, după cum s-a spus de multe ori, ca noi să devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu. Așa este scris: „*Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El*”.

Frați și surori, haideți s-o mai vedem o dată. Este scris despre mesaj: „*Căci vestirea (mesajul), pe care ați auzit-o de la început, este aceasta...*” Astăzi se vorbește mult despre „mesaj”. Al cui mesaj? Este vorba despre mesajul lui Dumnezeu, care a fost corect de la început. S-o mai citim o dată: „*Căci vestirea (mesajul), pe care ați auzit-o de la început, este aceasta...*” Înapoi la început, înapoi la origine, înapoi la ceea ce ne-a lăsat Dumnezeu ca Mesaj, ca vestire.

Apoi, este subliniat ca noi să ne iubim unii pe alții, și se accentuează să nu facem precum Cain. Poate că Cain a spus „O, Abel, eu te iubesc foarte mult, hai să mergem pe câmp, să facem o plimbare”. Nu știi ce-or fi vorbit, dar aici spune să nu iubim în felul lui Cain. Deci, înseamnă că dragostea o fi fost cumva exprimată – noi să nu iubim în felul lui Cain. Nu spune „să nu urăți cum a făcut Cain”, ci este scris „nu iubiți precum Cain”. Trebuie să fim atenți la fiecare cuvânt. Poți vorbi despre dragoste, îl poți îmbrățișa pe frate, și-n mână să ai un cuțit și să-l înjunghii în spate. Nu, fraților! Nu așa. Dragostea adevărată vine de la Dumnezeu, și toți cei născuți din Dumnezeu au în inimile lor dragostea autentică a lui Dumnezeu. În alt loc spune „*Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați*”.

Frați și surori, haideți să facem un rezumat al celor spuse azi. Tuturor credincioșilor de pe pământ le este arătat că Dumnezeu are un plan de mântuire care ne-a fost lăsat în Cuvântul Său, în toate detaliile, și Dumnezeu ne-a dăruit pătrunderea în acest plan de mântuire, prin harul Său, astfel încât putem spune împreună cu Pavel, „v-am vestit tot planul lui Dumnezeu”. În vremea noastră a fost predicat tot planul lui Dumnezeu atât de desăvârșit, atât de detaliat, cum nu s-a mai întâmplat pe pământ niciodată înainte. Astfel, noi Îi mulțumim lui Dumnezeu că n-am trecut pe lângă acest lucru, ci Cuvântul ne-a vorbit, iar noi ne-am aplecat urechea la glasul lui Dumnezeu, și de atunci noi nu ne mai aplecăm urechea la nici un glas străin. Și toți știți foarte bine că toate bisericile creștine se referă la Biblie, la Dumnezeu, la Hristos, la Petru, la Pavel. Nu există nici o biserică creștină care să nu se refere la Hristos, sau la Pavel, sau la Petru, sau la anumite versete. Dar acest lucru nu este suficient. Scripturile sunt răstălmăcite, și, cum a scris Petru, sunt răstălmăcite spre pierzarea lor. Lucrul acesta se întâmplă totdeauna spre pierzare. Interpretarea particulară dată de cineva duce la pierzarea respectivului. De aceea nu este tolerată nicio răstălmăcire, nicio învățătură ce nu este învățată în Biblie.

Noi recunoaștem 100% slujba fratelui Branham, iar în ceea ce privește vestirea, noi rămânem, ca și el, în granițele Cuvântului lui Dumnezeu. Nimeni nu ne va putea scoate din Cuvânt.

Acum, din Coloseni 3, apoi va trebui să încheiem. Col. 3 – aici chiar în versetul 1 suntem sfătuiți „*Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă*”. Acest lucru mi-l doresc mie, și-l doresc pentru noi toți, îl doresc fraților și surorilor de pe întreg pământul; niciun amestec să nu mai aibă loc, dragostea adevărată a lui Dumnezeu să umple inimile noastre, și noi să nu ne aplecăm urechea spre nimeni care calomniază, care bârfește, ca să nu ne facem vinovați de ceea ce vrea Satana să strice, ci să ne ocupăm poziția apărând Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem aici ca să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu, și ca să-l apărăm. Așa a spus Luther pe vremea aceea, la Worms, *SOLA SCRIPTURA*. Numai sfânta Scriptură, numai Cuvântul, numai harul. Și aceasta este deviza noastră până la sfârșit.

Acum doar un cuvânt pentru frații și surorile care n-au fost încă botezați biblic. Azi aveți ocazia să fiți botezați biblic, făcând prin aceasta legământul unui cuget curat, cu Dumnezeu. Chiar și în acest punct, există un cult pentecostal numit *JESUS ONLY*, care crede că iertarea păcatelor poate avea loc doar prin botezul în apă. Trebuie să vă închipuiți lucrul acesta. Și chiar la începutul slujbei sale, fratele Branham a avut un conflict și cu unii, și cu ceilalți. Unii spuneau „dacă cineva nu este botezat în Numele lui Isus Hristos, atunci n-a primit iertarea”. Este ceva

zidit pe un verset greșit înțeles: „*Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre*”. Pe acesta zidesc ei. Pe acești domni nu-i interesează celelalte versete. Ei zidesc pe unul singur. Mergeți la toate celelalte versete, mergeți la Fapte 10, unde Petru încă predica, și nimănui nu-i trecea prin cap [ce urma să se întâmple] și Duhul Sfânt s-a coborât, și inimile celor ce au ascultat Cuvântul și L-au primit pe Isus Hristos au fost curățite prin credință, iar ei au fost botezați cu Duhul Sfânt chiar înainte de a fi fost botezați în apă. Dar cineva a inventat această doctrină, a scris-o în crezul acelei organizații, apoi toți iau parte la aceasta și nu-i interesează de toate celelalte versete.

Frați și surori, este harul lui Dumnezeu – aproape că era să zic „harul sfânt al lui Dumnezeu” – că El ne-a făcut de cunoscut sfântul Său Cuvânt, și cu voia Sa sfântă, iar noi mergem din verset în verset, și am primit o vedere de ansamblu și o iluminare a tuturor versetelor biblice, un echilibru, prin harul Dumnezeului nostru. Frați și surori, avem motive serioase ca să-I mulțumim lui Dumnezeu, Domnului nostru, să-I mulțumim din toată inima.

Să mai amintim și cele două versete minunate din Levitic 23. Numai câteva versete. Este scris că în timpul sărbătorii azimelor, snopul era legănat înaintea lui Dumnezeu, iar în versetul următor vorbește despre cele două pâini care-i erau dăruite lui Dumnezeu ca jertfă de mâncare. Mai întâi era grâul pe câmp, apoi era snopul în mână, apoi era măcinat ca pâine, pe masă. Frați și surori, Biserica Dumnezeului celui viu, trebuie să fie atât de adânc unită și topită [dizolvată] ca și grâul. Mai întâi era grâu pe câmp, apoi erau snopi aduși și legănați înaintea Domnului, închinăți lui Dumnezeu, apoi era jertfa de mâncare cu cele două pâini legămate.

Noi, ca Biserică, suntem împrăștiată în multe țări, în multe limbi – Domnul a adunat. Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie, întorcându-se încărcăți cu snopi. Apoi urmează contopirea, unirea în Duhul. Mai întâi pe câmp, apoi ca snop, apoi ca pâine. Pavel spune în 1 Cor. 10, „*noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*”. Ce minunat este acest Cuvânt sfânt al lui Dumnezeu! Iubiți Cuvântul din toată inima voastră, primiți-l și vă va fi descoperit. Bindecuvântat să fie Numele Domnului. Amin. Ne ridicăm pentru rugăciune. Poate cântăm o cântare. Cine propune una? *O, este Isus...* [...]

În timp ce ne aplecăm capetele pentru rugăciune, și ne deschidem inimile, aș dori să adresez o chemare, tinerilor care încă nu și-au închinat Domnului viețile. Nu știu dacă va mai exista o a doua ocazie, sau o ocazie mai bună. Noi am spus-o în repetate rânduri: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui*”. Mă gândesc la toți frații și surorile noastre din România, din țările vecine, din țara noastră, de pretutindeni... Tinerii cresc; părinții și-au avut trăirea lor cu Domnul, iar cei tineri, la rândul lor, au nevoie de aceasta. Fiecare trebuie să-și aibă propria întoarcere la Dumnezeu, să-și trăiască nașterea din nou.

Dacă cineva dorește să vină în față, ca noi să ne rugăm scurt pentru voi, să vă dedicăm lui Dumnezeu, simțiți-vă liberi. Cântăm *Așa cum sunt...* Veniți acum, veniți în față. [...]

Ieri seară am citit din Matei 11 – „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*”. Este scris „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat putere să se facă copii ai lui Dumnezeu*”.

Priviți aici în față. Uitați-vă aici, acum.

Dragă frate, ți-ai dedicat tu viața, lui Dumnezeu? Crezi tu că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru tine pe crucea Golgotei, că a purtat păcatul și vina ta, și ți-a dat iertare? Îl primești? Îl accepți? Mulțumesc.

Tinere, câți ani ai? 14 ani. Frumos. Ți-ai dedicat tu viața, Mântuitorului? L-ai primit tu pe Mântuitor ca Răscumpărător al tău personal? Crezi tu că El a murit pentru tine, că Și-a dat viața pentru tine, ca tu să fii mântuit? Crezi tu că EL a făcut-o? O primești tu? Mulțumesc.

Dragă soră, și tu: crezi și tu din toată inima în Isus Hristos, Răscumpărătorul tău? Frate drag, la fel și tu: crezi tu? Vorbești germana? Da, tu crezi din toată inima în Mântuitorul tău, Isus Hristos, L-ai primit. [Fratele Frank se adresează în continuare celor veniți în față – n.tr.]

Acum întrebarea: veți duce voi toți o viață închinată Domnului? Veți merge pe calea lui Dumnezeu, în ascultare de credință? Luați voi Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o candelă pentru picioarele voastre, pe cale? Vă veți mai deschide vreunei alte influențe, sau veți rămâne sub influența Cuvântului lui Dumnezeu, până vom ajunge cu toții de la credință la vedere? Ați spus cu toții DA? Amin! Să ne rugăm.

Tată ceresc, îți dedicăm pe toți cei ce au venit în față. Ei n-au venit la un om, ci au venit la tine, Doamne. Primește-i. Tu i-ai primit, da, pentru că așa este scris: „*pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară*”. Tu-i primești pe toți, îi accepți pe toți. Tu dăruiești pace și iertare, har și mântuire. Noi îți dedicăm toți frații tineri, toate surorile tinere, spre cinstea Ta, ca răsplătă a suferinței tale. Doamne scump, Golgota s-a meritat. Prețul este plătit, și noi îți mulțumim pentru puterea învierii Tale, care se descoperă.

Doamne iubit, însoțește-i pe scumpii noștri frați și surori, cu harul Tău, cu bindecuvântarea ta, și fii cu ei, fii cu noi toți. Dumnezeule veșnic credincios, ne rugăm acum pentru întreaga Biserică de pretutindeni, pentru toți cei ce trăiesc răspândiți în diferite țări și limbi, care ascultă Cuvântul Tău: adu-ne pe toți în unitatea credinței și a cunoștinței, în dragostea lui Dumnezeu, în Cuvântul lui Dumnezeu - sfințiți în Cuvântul adevărului, spălați în sângele Mielului, pecetluiți cu Duhul Sfânt, după ce am primit și am crezut Cuvântul adevărului.

Scump Domn și Mântuitor, Îți mulțumim împreună pentru lucrarea încheiată, de răscumpărare, de pe crucea Golgotei. Fie ca Tu să începi marșul victorios, triumfător, cu Biserica Ta. La început Tu ai biruit, iar la sfârșit, Tu vei avea biruința, pentru că Ție Îți este dată toată puterea în cer și pe pământ.

Îți mulțumim că Tu faci din toți dușmanii Tăi așternut pentru picioarele Tale, și dăruiești poporului Tău biruință deplină.

Doamne scump, de asemenea Tu cunoști toate dorințele, toate rugăciunile personale, ce țin de viață, de inimă. Mare Dumnezeu, Te rugăm fă bine tuturor, după îndurarea și bunătatea Ta. Și Te rog, Dumnezeule veșnic credincios, ca nimeni să nu plece de aici gol, ci toți să fie umpluți cu Cuvântul Tău, cu harul Tău, cu dragostea Ta, cu tot ceea ce ne-ai dăruit Tu în acest week-end. O, Dumnezeul meu, a Ta fie cinstea, a Ta fie lauda, acum și în veci. Aleluia. Aleluia.

Rezumat video – iulie 2007

Ewald Frank

Iubiți frați în Hristos, vă vorbește fratele Frank, din Centrul Internațional de misiune, din Krefeld, Germania. DOMNUL să fie cu voi, cu noi. Ne dăm seama că revenirea lui Hristos este iminentă, mesajul ceasului se răspândește, și se împlinește scopul – toți credincioșii adevărați sunt o inimă, un suflet, cu Hristos și unii cu alții, cum a fost la început. Așa citim în Fapte 4.32: „*Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet*”.

Iubiților, mai ales voi, frații care slujiți [cu Cuvântul], numai dacă predicatorii, dacă frații care au o slujbă sunt una, dacă fiecare slujbă o completează pe cealaltă, atunci și Trupul lui Hristos va fi una.

În Efeseni 4 ni se spune despre diferite slujbe – DOMNUL Dumnezeu a pus în Biserica Lui apostoli, profeți, învățători, evangheliști și păstori, dar scopul este „*desăvârșirea sfinților*”, nu ca să strângă zeciuiala, nu ca să-și facă un nume mare sau ca să stăpânească peste turmă. Nu este numai o slujbă. Astăzi găsim [în biserici] numai o slujbă – păstorul – și acesta este capul, și „cu asta basta”. Dar modelul biblic include celelalte slujbe. Dacă nu ne întoarcem la modelul biblic, vom pierde [rata] desăvârșirea sfinților, și nu vom avea parte de slujba pe care o va avea Biserica înaintea revenirii lui Hristos.

Iubiților, voi știți că eu nu sunt un nou venit în Împărăția lui Dumnezeu, nu sunt în Mesaj de un an, sau de zece, sau de douăzeci de ani, sau de treizeci de ani. În 1949 am auzit numele lui William Branham pentru prima oară. Apoi desigur, după cum știți, am avut privilegiul de a fi cu fratele Branham vreme de zece ani, în anii '50 - '60... am primit fiecare predică a lui din SUA, așa că am crescut sub slujba lui pas cu pas, am putut urma [urmări] felul în care a fost el călăuzit, și predicarea și învățătura. Am primit fiecare învățătură din toată inima, pentru că eu am știut de la început că El este un om trimis de Dumnezeu. Apoi desigur, am ajuns să înțeleg faptul că el este profetul făgăduit ce urma să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a DOMNULUI. Dar care este scopul? Scopul este acela de a ne aduce înapoi la început, de a așeza din nou. Și de multe ori fratele Branham a accentuat faptul că slujba lui este spre a ne aduce înapoi la credința părinților apostolici – [spre a ne aduce] chiar la început. Și de aceea, iubiți frați și surori, predicarea lui a fost în concordanță cu tot ce au predicat frații noștri la început. Și eu cred din toată inima că este o singură Biblie, un singur Dumnezeu, o singură Biserică, o singură Mireasă, un singur Mesaj... Dacă privim în creștinătate, avem o mulțime de biserici „creștine”, sute. Dar este un singur Dumnezeu, o singură Biblie, o singură credință, un singur DOMN, un singur botez. Apoi, din nou, avem un singur Mesaj – de ce există atâtea diviziuni, atâtea direcții? Și toate pretind că au o descoperire deosebită, toate se cred corecte, iar unele chiar le exclud de la răpire pe altele, dacă acestea nu sunt de acord cu învățătura și descoperirea lor „deosebită”. Alții pretind că DOMNUL a venit deja. Iubiților, de ce sunt atâtea direcții în cadrul Mesajului acestui ceas? Repet: este necesară o chemare dumnezeiască la slujbă; nu doar profetul făgăduit, ci și diferitele slujbe sunt puse printr-o chemare divină în Trupul lui Hristos. Nu povestitori, nu doar martori oculari, ci așa cum a spus apostolul Ioan, „*ce am văzut cu ochii noștri... cu privire la Cuvântul vieții*” – noi am văzut și am auzit lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu conform Cuvântului Său.

Apoi din nou trebuie să spunem, iubiților, și să accentuăm ceea ce a scris apostolul Ioan în 1 Ioan 2.21: „*V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr*”. Este o afirmație foarte importantă. Un profet autentic a fost întotdeauna autentic, iar unul mincinos a fost întotdeauna mincinos. Un frate autentic este întotdeauna frate adevărat, de la început până la sfârșit, unul mincinos este mincinos de la început până la sfârșit. Iar aici apostolul scrie că credincioșii cunoșteau adevărul, și după aceea [spune] că „*nici o minciună nu vine din adevăr*”. Și aceasta este o afirmație foarte, foarte importantă. Prima minciună și înșelătorie a fost în grădina Edenului. Satan însuși s-a arătat în chipul șarpelui și a vorbit cu Eva, iar ea a ascultat ceea ce a avut el de spus. Și asta a fost. Asta a fost... Ceea ce îi spusese Dumnezeu lui Adam, a fost adevărul, ceea ce i-a tâlcuit Satana Evei, a fost o minciună. Și moartea, boldul morții a fost în prima minciună, în

prima înșelătorie. Apoi desigur, cum știm cu toții, a fost atras și Adam în minciuna și înșelătoria aceea, și s-a produs căderea.

Astfel, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care este Adevărul, Calea și Viața, a venit la noi ca să ne răscumpere, ca să plătească prețul, să zdrobească capul Șarpelui care a fost răspunzător de prima minciună, care a despărțit omenirea de Dumnezeu. Și fiecare răstălmăcire îi desparte pe credincioși de Dumnezeu! Lucrul acesta trebuie să-l pricepem pentru totdeauna. Cuvântul ne unește, ne adună. Slujbele puse de Dumnezeu ne unesc, ne zidesc, ne ridică, și noi devenim o inimă, un suflet. Dar fiți sinceri: fiecare răstălmăcire a despărțit! Vreți să-mi spuneți că asta vine de la Dumnezeu? Niciodată! Tot ce vine de la Dumnezeu, fiecare descoperire, fiecare slujbă, ne duce înapoi la Dumnezeu, ne unește cu DOMNUL însuși, și de asemenea, unii cu alții.

Iubiților, Dumnezeu a rânduit în așa fel că eu trebuie să rămân cu Cuvântul lui Dumnezeu în veci. Eu resping orice răstălmăcire, indiferent cine-ar aduce-o. Eu sunt născut din sămânța Cuvântului lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt. De aceea doresc, iubiți frați, încă o dată, să respectați Cuvântul lui Dumnezeu. Mesajul este Cuvântul și Cuvântul este Mesajul.

DOMNUL să vă binecuvânteze și să fie cu voi! Am avut adunări minunate în acest week-end, au venit oameni din toată Europa, și nădăjduiesc că împărtășiți binecuvântările pe care ni le-a dăruit DOMNUL. Fiți binecuvântați în Numele Sfânt al lui Isus. Amin.